

от него България и ще я опустошат. А него самия ще заробят.

Толкова страшна бе яростта на царя, когато чу тия думи, щото му се стори, че ако скочи, трябва да стори някакво безумие, нещо нечувано, някаква непоправима пакост... За втори път такава тежка обида. Щеше ли да има сила да я преглътне? Не трябваше ли веднага ~~да отиде~~ да събере всичките си войски и да нападне гордите пришълци? Той владее незаконно земите на дедите си! Той - българският властел нямал право да поеме венеца на старите български царя! А те? Те чии земи владееха? Фръзки ли? Венециански ли? Ломбардски ли?

Той грабна едно копие и го счупи в масата. Идеше му да удуши някого, кръв да пролее, градове да подпали. А трябваше да стои със скръстени ръце и да чака...

Смирено да чака и дори да прати любезно ново писмо, в което с чудно търпение обясняваше, че той "владее своята земя по-правилно, отколкото те владееят ^{Константинопол} Цариград, защото той отново завзел земята, която прародителите му бяха загубили, а те завзели ~~Цариград~~ Цариград, който твърде малко им принадлежи."

Но скритият гняв, който той заключи в сърцето си, бе погрозен от всяка буйност, от всяко безумно ^(избухване) ~~избухване~~ - там дълбоко потиснат и заглушен, той щеше някога да избухне в дива ярост и да унищожи и помете всичко пред себе си...

Ала използва залисиите на кръстоносците около обсадата на Царския град, слезе в Долна земя, зае без борба родните предели, които с радост се връщаха към старото си отечество и сложи свои войводи в крепостите на Призрен, Скопие, Охрид и Берое. А в ^и непрестъпната твърдина на Просек остави най-верния от верните войводата Чисмен, или както му викаха Шишман - да бди над всички околни краища.

Но да влезе в открита бран с фръзите не посмя. Защото все още трябваше да се чака отговор от папата. ~~Щеше ли~~ И